

Pyhän kosketus

**Juhannuskonferenssin 2010
Opetusmateriaalipaketti
seurakuntien käyttöön**

SISÄLTÖ

JOHDANTO.....	4
1 JUMALA ON PYHÄ	5
1.1 Pyhä Jumala ja epäpyhät epäjumalat.....	5
1.2 Jumalan pyhyiden ja rakkauden suhde.....	5
1.3 Pyhyiden voitto synnistä	6
1.4 Pyhyiden vaatimus ja tuomio	6
1.5 Jumalan pyhyys kaikki kaikessa	7
2 SINÄ OLET PYHÄ	8
2.1 Sanoin kuvaamaton pyhyys.....	8
2.2 Pyhyys lähimmäisessä.....	8
2.3 Pyhyys toisissa uskovissa.....	9
2.4 Pyhyys kielenkäytön alueella	9
3 KOSKETAAKO PYHÄ, KUN SAIRAUS KOHTAA?.....	11
3.1 Osa 1.....	11
3.1.1 Sairaus – synnin seuraus	11
3.1.2 Pyhän kosketus	11
3.1.3 Jeesus parantajana	12
3.2 Osa 2.....	13
3.2.1 Pyhä ja sairaus - kaksi äärimmäistä vastakohtaa.....	13
3.2.2 Löytyykö sairauksista yhteistä nimittäjää	13
3.2.3 Mitä sairauden kokeminen merkitsee ihmiselle?	13
3.2.4 Pyhän kosketus sairauden kokemiseen	14
3.2.5 Pyhän kosketus ristiltä: Mullistus sairauksien maailmaan.....	14
3.2.6 Ristin pelastavan ja parantavan kosketuksen seuraukset Jeesuksen seuraajille	14
4 PYHIEN YHTEYS – SEURAKUNTA	16
4.1 Johdanto: Lapsuuden seurakunta	16
4.2 Pyhät.....	16
4.3 Yhteys - Koinonia	17
4.4 Seurakunta – Ekklesia	17
5 PERHE ON PYHÄ.....	19
5.1 Perhe Jumalan kuvana.....	19
5.2 Jeesuksen synnyinperhe	19
5.3 Perheen pyhyiden suojeleminen.....	21
5.4 Jumala halusi perheen	21
6 PYHÄN HENGEN HEDELMÄ	22
6.1 Konteksti	22
6.1.1 Puheen aika ja -paikka.....	22
6.1.2 Viiniköynnös	22
6.1.3 Viinipuu Vanhassa testamentissa	23
6.2 Hedelmän tuottaminen	23

6.2.1	Viinipuu.....	23
6.2.2	Puutarhuri	23
6.2.3	Oksa.....	24
6.2.4	Hedelmä	24
7	ISRAELIN PYHÄ.....	26
7.1	Mitä tarkoittaa Israelin Pyhä?	26
7.1.1	Jumalan armovalinta – juutalaiset valittiin osaksi pelastussuunnitelmaa	26
7.1.2	Jumalan nimi on pyhä	26
7.1.3	Jumalan tahdossa eläminen tuo ilon jokaiselle	26
7.2	Jumalan pyhyys ja kirkkaus eri aikoina	26
7.2.1	Israelin kansa ja täydellinen huolenpito	27
7.2.2	Jumalan Pojan pyhyys ja kirkkaus	27
7.3	Jumalan nimi tulee tunnetuksi julistuksen kautta.....	27

JOHDANTO

Helluntaiseurakuntien kesäjuhla, Juhannuskonferenssi, on saavuttanut 65 vuoden merkkipaalan. Vuonna 1945 Tampereelta alkanut tapahtuma on kasvanut yhdeksi maamme suurimmista hengellisistä kesäjuhlista ja tiettävästi koko Euroopan suurimmaksi helluntaikonferenssiksi.

Juhannuskonferenssilla on keskeinen merkitys herätysliikkeen yhteyden vaalijana ja sen konkreettisena ilmentäjänä. Konferenssi kokoaa seurakuntaväen, vauvasta vaariin, eri puolilta maata viettämään yhdessä kesän kohokohtaa Ison Kirjan alueelle Keuruulle.

Juhannuskonferenssi on myös herätysliikkeen yhteisten toimintojen esiinmarssin paikka. Konferenssin aikana avautuvat laajat näköalat niin kotimaan evankelioinnin, lähetystyön kuin koulutus- ja kustannustoiminnan monipuolisiin mahdollisuuksiin.

Juhannuskonferenssia 2010 suunniteltaessa toimikunnassa heräsi ajatus, kuinka konferenssin ja seurakuntakentän välistä yhteyttä voitaisiin vahvistaa entisestään.

Esiin nousi kolme asiaa. Ensinnäkin juhluvuoden Pyhän kosketus -teema haluttiin antaa seurakuntien käyttöön, jotta seurakunnatkin voisivat järjestää tilaisuuksia samalla temalla. Myös teemaa havainnoiva risti-symboli haluttiin antaa seurakunnille. Lisäksi konferenssin opetussisällöstä haluttiin valmistaa materiaalipaketti, jota seurakunnat voisivat hyödyntää esimerkiksi solu- tai muussa pienryhmätoiminnassa.

Konferenssitoimikunnalla on ilo ojentaa oheinen opetuspaketti seurakuntien käyttöön. Opetuspaketti koostuu seitsemästä tilaisuudesta, joissa Pyhän kosketus -teemaa käsitellään eri näkökulmista. Opetusaiheiksi on valittu:

1. Jumala on pyhä
2. Sinä olet pyhä
3. Koskettaako Pyhä, kun sairaus kohtaa?
4. Seurakunta - pyhien yhteys
5. Perhe on pyhä
6. Pyhän Hengen hedelmä
7. Israelin Pyhä

Tilaisuuksien puhujat ovat ystävällisesti halunneet antaa opetuksensa kirjallisessa muodossa tähän opetusmateriaalipakettiin. Tekstisisältöä ei tarvitse toistaa sanasta sanaan, mutta sieltä voi kukin pienryhmän opettaja poimia pääasiat. Opetusaiheiden lopussa on joukko kysymyksiä, joiden avulla aihetta voidaan pohtia ryhmässä ja soveltaa omaan elämään.

Oheinen kirjallinen materiaalipaketti, samoin kuin Pyhän kosketus -logo ovat ladattavissa konferenssin kotisivuilta www.juhannuskonferenssi.fi.

Saakoon Pyhä koskettaa seurakuntiamme!

Isossa Kirjassa 24.6.2010

Konferenssitoimikunnan puolesta,

Marko Halttunen
konferenssi-isäntä

1 JUMALA ON PYHÄ

Opettaja: Pauli Karppinen

Lapsuudestani muistan, kuinka sunnuntaita yleisesti nimitettiin pyhäksi. Pyhästä puhuttiin jopa useammin kuin sunnuntaista. Nykyisin, kun lepopäivän pyhittäminen on saanut väistyä arjen askareiden tieltä, vain arkipäivien kohdalle sattuvat pyhät kantavat entistä nimitystään. Silti aika yleisesti vieläkin toivotetaan ”hyvää pyhää”.

Edellä oleva esimerkki yleisestä kielenkäytöstä luonnehtii pyhän olemusta. Pyhä on täydellisesti arjesta erotettu päivä. Lapsuudessani ihmiset pukeutuivat pyhävaatteisiin ja tekivät vain välttämättömät askareet. Lauantai-illan saunassa käynti merkitsi pyhän alkamista. Kylvyn jälkeen ei puettu enää arkivaatteita, vaan sonnustauduttiin pyhään.

Koko Raamattu rakentuu pyhyyskäsitteelle. Raamatun uskonto on pyhyiden uskonto.

1.1 Pyhä Jumala ja epäpyhät epäjumalat

Raamatun pyhyttä emme voi ymmärtää ilman Jumalaa. Jumala ilmoittaa olevansa pyhä, ja asuvansa pyhässä taivaassa (Jes. 57:15). Hänen ajatusmaailmansa ja tarkoituksensa ovat ehdottoman pyhiä (Jes. 5:19, Ps. 77:14). Siksi hän vihaa syntiä ja epäpuhtautta (Hebr. 1:9). Raamattu luonnehtii Jumalan ominaisuutta kirkkaudeksi ja kaikkea Jumalaa vastustavaa pimeydeksi (Ps. 104:1, Hes. 1:28, 10:4, 1.Joh. 1:5).

Raamatun Jumala eroaa kaikkien muiden uskontojen jumalista. Väite, että ihminen loi jumalan, pitää paikkansa kaikkiin epäjumaliin nähden. Egyptiläisten, kanaanilaisten, babylonialaisten, kreikkalaisten ja roomalaisten jumalat olivat ihmisten kaltaisia, sen ajan ”kauniita ja rohkeita”, joiden dynastioiden ainoa ero ihmisiin oli, että heille oli kuviteltu yliluonnollisia voimia.

Nuo jumalat rakastuivat, vihasivat ja taistelivat keskenään. Ne olivat lahjottavissa, ja siksi ihmiset uhrasivat niille paremman sadon, sotamenestyksen tai muun onnen toivossa. Epätoivoista takertumista näihin jumaluuksiin ei kaatanut edes se, että useimmiten niiltä ei tullut toivottua apua. Epäjumalien palvojat ymmärsivät avun viipymisen tai siitä paitsi jäämisensä sillä, että heidän jumalansa eivät olleet kaikkivaltiaita eivätkä aina edes oikeudenmukaisia.

Raamatun Jumala on kaikkivaltias (1. Moos. 17:1, Jes. 46:10). Hän on ehdottoman oikeudenmukainen (Ps. 89:15). Hänessä ei ole vääryyttä eikä puolueellisuutta (Room. 2:11, Kol. 3:25). Jumala on rakkaus (1. Joh. 4:16). Hän on aina ollut ja tulee aina olemaan (Ilm. 1:8). Hän on luonut näkyväiset ja näkymättömät, myös ihmisen kuvakseen (Kol. 1:16, 1. Moos. 1:26 - 27).

Jumala on pyhytensä tähden täydellisesti ihmisen ulottumattomissa (1. Tim. 5:15 - 16). Kukaan ei voi nähdä häntä (Joh. 1:18, Kol. 1:15). Hänen kasvojensa kirkkaus veisi hengen kuolevaiselta ihmiseltä (2. Moos. 33:20). Daniel näki Jumalan istuvan tulisella valtaistuimella, jonka pyörät olivat palavaa tulta. Tulivirta vuoti hänestä (Dan 7:9 - 10). Ilmeistä on, ettei sen kaltaiseen pyhyyteen maan ihmisellä lihan ruumiissaan ole pääsyä (1. Kor. 15:50). Täydellisen pyhytensä symbolina ilmestysmajassa ja myöhemmin temppelissä – Jumalan maanpäällisessä asumuksessa – hänellä oli oma yksityinen osastonsa, kaikkeinpyhin (2. Moos. 26:33).

1.2 Jumalan pyhyiden ja rakkauden suhde

Täydellisen pyhyiden ja rajattoman rakkauden ristiriita tuo esiin Jumalan tärkeysjärjestyksen. Hän ei tyydy eristäytymään luomakunnastaan pyhään taivaaseensa vaan tahtoo laajentaa

pyhyytensä piiriä luomaansa ihmiseen ja tämän asuttamaan maailmaan, vieläpä niin, että loppujen lopuksi hän itse haluaa olla kaikki kaikessa (1. Kor. 15:28). Pyhän Jumalan ihastuksena ovat aina olleet hänen luomansa ihmislapset (San. 8:27 - 31). Tämän todistukseksi hän halusi majan ihmisten keskelle (Ilm. 21:3 - 5).

Jumaluuden olemus on salaisuus. Vaikka Jumala on yksi, hänessä on kolme persoonaa: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Juuri Poika näkymättömän Jumalan kuvana ilmoittaa meille, millainen Jumala on (Joh. 14:9). Ilman Pyhän Hengen toimintaa tie Jumalan pyhyyteen olisi ihmiseltä pysynyt ikuisesti suljettuna. Isän, Pojan ja Pyhän Hengen yhteistyöllä luoksepääsemätön pyhyys saatiin koskettamaan synnin saastuttamaa ihmistä.

Jumala oli kautta ihmiskunnan historian valmistellut pyhyiden mairinnousua langenneen enkeliruhtinaan hallitsemaan maailmaan. Hän oli profeettojensa välityksellä antanut Pyhän Hengensä kautta pyhät kirjoitukset (2. Tim. 3:15). Se oli Pyhän ohjelmajulistus, jonka Jeesus maailmaan tullessaan ilmoitti olevansa valmis täyttämään (Hebr. 10:5 - 7).

1.3 Pyhyiden voitto synnistä

Hamasta ikuisuudesta Jeesus oli ollut Jumalan luona taivaan pyhydessä (Miika 5:1). Jeesuksen syntyminen ihmiseksi näyttää Jumalan pyhydestä yhden merkittävän puolen: hän ei pelännyt pyhyytensä saastuvan maailman synnin kohtaamisesta. Niin kuin pimeys ei saa valoa valtaansa, vaan pienikin valo karkottaa pimeyden, niin pyhyyskin voittaa synnin (Joh. 1:4 - 5). Kristuksessa Jumalan pyhyys hyökkäsi synnin kimppuun. Jumalan pyhä Poika taisteli ja voitti pysyen pyhänä.

Ei edes se, että hänet meidän tähtemme tehtiin synniksi, saastuttanut hänen pyhyyttään (2. Kor. 5:21). Synnittömänä hän antautui kuolemaan, mutta kuolema ei voinut häntä pitää, koska maailman ruhtinas ei ollut saanut Jeesuksesta otetta (Joh. 14:30, Apt. 2:24). Kuolema tuli maailmaan synnin tähden (1. Piet. 3:18). Jeesus oli Jumalan uhrikaritsa, joka otti pois maailman synnin, poisti esteen yhteydeltä pyhän Jumalan kanssa (Joh. 1:29) ja teki meidät Jumalan vanhurskaudeksi. Vanhan testamentin uhrin kykenivät vain peittämään synnin (Hebr. 10:4).

Noustuaan taivaaseen Jeesus lähetti Pyhän Hengen, jonka pyhittävä voima puhdistaa syntisen ja antaa hänelle voiman pyhään elämään. Näin Jumalan kehotus olla pyhä niin kuin hän kävi mahdolliseksi (1. Piet. 1:15 - 16). Isän Jumalan edeltä tietämisen kautta Hengen pyhittäminen tekee synnin tähden Jumalan pyhydestä poissuljetusta syntisraukasta Jeesukselle Kristukselle kuuliaisien, sovintoverellä täysin puhtaaksi vihmotun pyhän (1. Piet. 1:2).

1.4 Pyhyiden vaatimus ja tuomio

Paavali ymmärsi, että pyhissä kirjoituksissa luvatus, Daavidin sukuun syntyneen Jumalan Pojan todistettiin ylönousemuksessa pyhyiden hengen puolesta saavuttaneen kaiken vallan taivaassa ja maan päällä - Jumalan Pojan suvereenin aseman, jonka rajaton auktoriteetti valtuuttaa seuraajansa ulottamaan kuuliaisuusvaatimuksen Jeesuksen Kristuksen nimeä kohtaan kaikkiin maailman kansoihin (Room. 1:2 - 5). Päämääränä on Jumalan ennalta määräämän pakanain ajan täytyminen, jolloin pelastettujen täysi määrä on siirtynyt pyhitettyjen joukkoon (Luuk. 21:24, Room. 11:25). Vapaaehtoiseen tahdon päätökseen perustuva armotalouskausi saavuttaa kerran loppunsa. Alkaa Jumalan vanhurskaiden tuomioiden aika.

Jumala osoittaa pyhyytensä teoissaan. Kymmenen käskyn alkujohdannossa hän ilmoittaa pyhyytensä tulevan ilmi sekä armahtamisessa että tuomitsemisessa (2. Moos. 20:5 - 6). Israel on yksi tämän käytännön pyhyiden todistuskappaleita. Israelin hajottaminen kansojen sekaan sekä takaisin omaan maahansa saattaminen ovat Jumalan pyhyiden osoituksena kansoille (Hes.

20:41, 28:25). Armotalouskauden aikana Jumalan kanssa sovintoon suostuneiden suunnaton joukko on todistaja syntiä vastaan. Nämä sielut ovat hyväksyneet sen, että heidän syntinsä vaati pyhän ja viattoman uhrin. Pyhyiden vaatimus oli ehdoton.

Synnille ja Jumalaa vastustavalle maailmalle Jumalan pyhyys vaatii myös tuomiota. Jumalan kärsivällisyyden mitta täyttyy yhtä aikaa maailman syntimitan täyttymisen kanssa. Niin kuin Egyptin farao sortui omaan uppiniskaisuuteensa, samoin jumalaton maailma julistaa itse itselleen tuomion. Parannuksen tekoon suostumattomat pyhän Jumalan uhmaajat pyyhkäistään pois maan päältä. Emme tiedä, miten, mutta lopputulos on se, että tuhatvuotinen valtakunta aloitetaan Jumalalle uskollisten kansojen kanssa.

Nykyisen maailman viimeinen aikakausi murtautuu esiin. Syntinen maailma tuomitaan. Saatana sidotaan tuhanneksi vuodeksi, ja pimeyden sotajoukot kohtaavat äkillisen loppunsa tavalla, joka toteuttaa Jumalan pyhyiden vaatimuksen (Ilm. 19:19 - 20:3). Meille ei kerrota yksityiskohtia, tiedämme vain lopputuloksen.

1.5 Jumalan pyhyys kaikki kaikessa

Jumalan vanhurskas hallinto täyttää koko maan pyhyydellä (Jes. 59:16 - 21). Jumalan tunteminen peittää maan niin kuin vedet peittävät meren (Jes. 11:9). Päivän noususta sen laskuun ylistetään pyhän Jumalan nimeä (Mal. 1:11). Jerusalemi tulee olemaan maailman pääkaupunki, josta käsin Herramme hallitsee kaikkia kansoja (Hes. 43:7, Sak. 8:2 - 23). Sitä nimitetään pyhäksi kaupungiksi (Matt. 4:5, 27:53). Sen vertauskuvana Hesekiel näkee koko temppelin alueen korkeasti pyhänä - kaikkein pyhimpänä (Hes. 43:12).

Ei ainoastaan temppeli ja pyhä kaupunki, vaan jopa arkinen elämä on pyhän leimaamaa. Hevosten kulkusissa lukee ”Herralta pyhitetty”. Perheenäidit keittävät ruokaa astioissa, joiden kyljessä on sama teksti (Sak. 14:20 - 21). Tämä kuva kertoo, että Jumalan tahto on silloin täydellisesti tapahtunut.

Vanhassa laulussa toistetaan säettä ”Jospa jo tänään ois”. Heprealaiskirje toteaa, ettemme vielä näe kaikkea hänen jalkojensa alle alistetuksi (Hebr. 2:8). Näin ei ollut 1950 vuotta sitten eikä ole vielä. Jeesus opetti seuraajiaan rukoilemaan: ”Isä meidän, pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulokoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa” (Matt 6:9 - 10).

Toivottavasti olemme saaneet uuden rohkeuden lausua tätä Herramme opettamaa rukousta katsellessamme Raamatun erehtymätöntä ilmoitusta päämäärästä, jonka toteutuminen on varma kuin aamunkoitto. Me saamme kerran katsella Herran kirkkautta kasvoista kasvoihin, sillä meidät on kutsuttu Kristuksessa pääsemään osallisiksi hänen pyhydestään ja asumaan pyhien taivaassa (Hebr. 12:10).

Kirjoittaja on kiertävä Raamatun opettaja ja Kaaleb-matkojen toimitusjohtaja.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Miten pyhyys erottaa Jumalan epäjumalista?
- Miten Jumala ratkaisi sen, että hänen pyhytensä esti häntä yhteydestä syntisen ihmisen kanssa?
- Mitkä ovat Vanhan liiton temppelin opetukset Jumalan pyhydestä?

2 SINÄ OLET PYHÄ

Opettaja: Klaus Korhonen

Meillä kaikilla on oma mielikuvamme pyhästä. Mutta jos meidän olisi määriteltävä, mitä pyhä on, se voisi olla jo huomattavasti vaikeampaa. Yleensä pyhän käsite liittyy mielikuvissamme tuonpuoleisuuteen (transsendenssiin). Pyhä on jotakin salaperäistä, toisenlaista, tavallisesta elämästä erottuvaa.

2.1 Sanoin kuvaamaton pyhyys

Erittäin mielenkiintoisen määritelmän pyhästä antaa **Rudolf Otto**, edellisen vuosisadan vaihteessa elänyt tutkija ja teologi. Hän sanoo, että Jumalalle voidaan antaa tiettyjä täsmällisiä määritteitä kuten hyvyys, kaikkivaltius tai rakkaus. Esimerkiksi ylistyksessä uskova tavoittelee Jumalaa kuvaavia sanoja. Rudolf Otto kuitenkin painottaa, että Jumala ei mahdu näihin määritteisiin. Pyhä on käsitettävän ja tavanomaisen tuolla puolen. Pyhä on sitä, mitä ihminen ei pysty sanoin ilmaisemaan tai järjellisesti määrittelemään.

Uuden Testamentin teksteissä pyhyys purkautuu esiin sellaisissa Jumalaa ylistävissä teksteissä, joissa sanat tuntuvat loppuvan. Esimerkkeinä pari otetta Paavalin kirjeistä:

Room. 11:33: ”Kuinka ääretön onkaan Jumalan rikkaus, kuinka syvä hänen viisautensa ja tietonsa! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja jäljittämättömät hänen tiensä! Kuka voi tuntea Herra ajatukset, kuka pystyy neuvomaan häntä? Hänestä, hänen kauttaan ja häneen on kaikki. Hänen on kunnia ikuisesti. Aamen.”

1. Tim. 6:15: ”Hän yksin on kuulematon, hän asuu valossa, jota ei voi lähestyä. Häntä ei yksikään ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä. Hänen on kunnia ja ikuinen valta. Aamen.”

Näissä Raamatun jakeissa Jumala näyttäytyy niin suurena, että kaiken sanottavan jälkeen olisi lisättävä: Hän on vielä enemmän! Kun Jumala on näin suuri, niin löytyykö tästä inhimillisestä ja raadollisesta maailmasta mitään todellista kosketuskohtaa hänen pyhyydelleen? Tässä hetkessä katselemme pyhyyttä erityisesti Uuden testamentin avaamasta horisontaalisesta, ihmistasoisesta näkökulmasta.

2.2 Pyhyys lähimmäisessä

Uudessa testamentissa on useita kohtia, joissa Jumala ilmestyy ihmisille toisen tavallisen ihmisen hahmossa. Nostan esiin kolme Raamatun esimerkkiä.

Hepr. 13:2: ”Älkää unohtako osoittaa vieraanvaraisuutta, sillä jotkut ovat yösjän antaessaan tulleet majoittaneeksi enkeleitä.”

Matt. 25: Jeesus puhuu tuomiosta, jossa kaikki kansat kootaan hänen eteensä. Silloin käy ilmi jotakin täysin yllättävää: oikealla puolella olevat vanhurskaat ovat tietämättään palvelleet Kristusta ruokkiessaan nälkäisiä, majoittaessaan kodittomia ja käydessään sairaan tai vankilassa olevan luona; ”sen te olette tehneet minulle.”

Mark. 9:36 - 37: ”Sitten hän asetti heidän keskelleen lapsen, otti tämän syliinsä ja sanoi: ”Joka minun nimessäni ottaa luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut”.

Onko mahdollista, että vieraan majoittaessamme huomaammekin, että vieras oli enkeli? Vaikka tietäisit varmuudella, että vieraasi on tavallinen verta ja lihaa oleva ihminen, niin Kristus voi olla salaperäiselle tavalla läsnä hänessä. Kun palvelet häntä, palvelet Kristusta. Tämä sama pätee siihen, kun ruokit nälkäisiä tai käyt sairaitten tai vankilassa olevien luona. Sairaalassa olisi

vierastunnilla valtava tungos, jos me uskovina tietäisimme, että Jeesus on siellä. Mutta kun hän on läsnä tavallisen dementiaa potevan vanhuksen muodossa, niin emme välttämättä oivalla tilaisuutta käydä palvelemissa Kristusta. Jumalan pyhyys ilmestyy inhimillisen heikkouden kautta. Kristus voi olla lähimmäisen muotoinen juuri silloin, kun sitä vähiten ajattelimme.

Eriyisen koskettavaa on se, mitä Jeesus sanoi lapsen vastaanottamisesta. Tämä on yksi Jeesuksen voimakkaimpia ihmisarvolausuntoja. Jos otamme tämän ilmoituksen sellaisena kuin Jeesus sen sanoi, niin lapset ja lapsityö nousee aivan uuteen arvoon keskeisemmäksi. Lapset saattavat tuottaa vanhemmille paljon huolta ja suruakin, mutta silti he ovat Jumalan lahjoja.

Raamatun ilmoituksessa ihmisessä on pelkän ihmisyyden perusteella pyhyiden leima, joka perustuu siihen, että ihminen on luotu Jumalan kuvaksi. Jaakob (3:9) viittaa tähän, kun hän puhuu kielen synnistä: ”Kielellämme me ylistämme Herraa ja Isää, ja sillä me myös kiroamme ihmisiä, Jumalan kuvaksi luotuja.” Kun tiedämme, että kaikki sanat ja teot versovat ajatuksista, niin jopa ajatusten tasolla kristityn on suhtauduttava kunnioittavasti jokaiseen lähimmäiseen, näyttipä hän miltä tahansa tai käyttäytyipä hän miten tahansa. Kun kunnioitamme lähimmäistä, kunnioitamme myös hänen Luojaansa.

2.3 Pyhyys toisissa uskovissa

Yksi Uuden testamentin hämmentävimpiä asioita on se, että Kristukseen uskovia laatuun katsomatta puhutellaan pyhiksi. Paavali kirjoittaa (1. Kor. 1:2) ”Korintissa olevalle Jumalan seurakunnalla, Kristuksessa Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät.” Tuskin Paavali oli ehtinyt sanoa alkusanansa, kun hän jo joutui nuhtelemaan korintilaisia riitaisuuksista.

Seurakunnan pyhyys perustuu vanhurskauttamiseen: Meidät on vanhurskautettu Jumalan armosta uskon kautta Kristukseen. Tämä on koko kristillisyyden keskeinen opinkappale. Usein vanhurskauttamisesta puhuttaessa painotetaan sen juridista ulottuvuutta: syntinen julistetaan syyttömäksi Kristuksen sovitustyön perusteella. Mutta vanhurskauttaminen on vielä enemmän. Siinä tapahtuu salaperäinen yhdistyminen Kristuksen kanssa. Hän alentuu meidän luoksemme. Hän yhdistyy meidän arkipäiväiseen elämäämme ja heikkouteemme. Me tulemme osallisiksi hänen pyhydestään. Jeesus sanoi: ”Te olette minussa ja minä teissä” (Joh. 14:20).

Jeesus ei vain kerran tehnyt meitä pyhiksi, vaan hän jatkaa pyhittävää työtään. Siksi Paavali ei korintilaisten riitoihin puuttuessaan kyseenalaistanut heidän pyhyyttään, vaan muistutti siitä, että riidat eivät sovi Jumalan pyhille. Pyhien tulee kasvaa Jeesuksen kaltaisuuteen.

Juutalaisuudessa Jumalan näkyvää läsnäoloa kutsuttiin nimellä *shekina*. Sanaa käytettiin kuvaamaan Jumalan läsnäolon ja kunnian näkyvää manifestaatiota. Kreikan kielessä on rinnakkainen ilmaisu *doksa*, joka tarkoittaa sanoin kuvaamatonta kirkkautta, kunniaa ja pyhyyttä. Jeesuksessa tuo kirkkaus ilmeni uudella, ihmisläheisellä tavalla (Joh. 1:14). Hämmästyttävintä oli kuitenkin se, että Jeesus sanoi antaneensa tuon kirkkauden opetuslapsilleen: ”Minun kirkkauteni on tullut julki heissä” (Joh. 17:10). Jeesus ei puhunut kirkkaudesta vain tulevana asiana, vaan jo tässä maailmassa vaikuttavana tosiasiana. Jokainen uskova ja myös jokainen seurakunta kantaa tätä kirkkautta. Kaikkine vajavuuksineenkin ne ansaitsevat pyhän kunnioituksen.

2.4 Pyhyys kielenkäytön alueella

Kielenkäytön alueella me hyvin helposti loukkaamme Jumalan pyhyttä. Pelkään hengellisen voimattomuuden monen uskovon elämässä johtuvan siitä, että Pyhä Henki murehtii pyhittämättömyyden kielenkäyttöä. Seurakunnan ilmapiiri ja siunaus on pitkälti kiinni kielenkäytöstä. Negatiivisesti sävyttyneestä ja tuomitsevasta puhetavasta voi tulla osa seurakuntakulttuuria.

Tukholman Filadelfian johtaja **Niklas Piensoho** on sanonut: ”Helluntalaiset ovat kilttejä, kunnes niistä tulee ilkeitä. Helluntalaiset voivat olla rajattoman ilkeitä”. Ilkeys kyllä asuu kaikkien ihmisten ja kristittyjenkin turmeltuneessa luonnossa, mutta pahinta on ilkeys, jos se on pukeutunut korkealentoiseen hengellisyyteen.

Isossa Katekismuksessa 8. käskyn selityksissä Luther sanoo: ”Panettelijoita ovat siis ne, jotka eivät jätä asiaa siihen, että sen tietävät -- jos hitusenkaan tietävät, he juoksevat uutisineen joka loukkoon. Nautiskellen he kahnuttavat itseään saadessaan tonkia toisten likaa kuin mitkäkin siat, jotka kellivät loassa ja sitä kärsällään kääntävät.”

Paavali kehottaa uskovia: ”Te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja hänelle rakkaita, pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja kärsivällisyyteen. Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa toisillenne anteeksi, vaikka olisikin moittimisen aihetta --.” (Kol. 3: 12-13).

Jumala kutsuu meitä näkemään hänen armonsä toinen toisissamme ja puhumaan toisistamme hyvää. Voitko kuvitella, millainen siunauksen vyöry lähtee liikkeelle, kun päätämme yhdessä asennoitua toisiimme myönteisesti Jumalan pyhinä ja puhua toisistamme hyvää!

Tarvitsemme pyhän kosketusta, jotta voimme myös puhua niin kuin pyhien tulee. Pyhän ilmestyminen on Raamatussa usein tapahtunut tulen muodossa. Kun Jesaja ymmärsi Jumalan kirkkauden edessä, että hänellä on saastaiset huulet, Jumalan lähettiläs kosketti hänen huuliaan hehkuvalla hiilellä ja sanoi: ”Sinun syyllisyytesi on poissa ja syntisi sovitettu” (Jes. 6:6 - 7).

Toinen esimerkki pyhän tulen kosketuksesta liittyy meille helluntalaisille rakkaaseen yläsalitekstiin (Apt. 2). Helluntaina maaperä oli tarpeeksi janoinen ja hengellinen ympäristö kyllin kuiva. Hengellinen kuivuus on aina ollut otollinen maaperä herätykselle! Ei tarvita kuin pieni kipinä, niin se saa tulen syttymään. Kun opetuslapset täyttyivät Hengellä, he alkoivat puhua uudella tavalla. **Kai Antturi** sanoi: ”Kielilläpuhumisessa on se hyvä puoli, että silloin me emme ainakaan puhu mitään paha toisistamme”.

Arvostettu ruotsalainen helluntaiteologi **Peter Halldorf** sanoo, että Jumalan suuruuden ja tutkimattomuuden edessä kaikkein soveliainta on reagoida kahdella tavalla. Joko ihminen on hiljaa, mykistyneenä Jumalan läsnäolossa. Tai sitten hän alkaa puhua kielillä. Ei löydy enää muita sanoja. Jumala on avannut kansalleen valtavan siunauksen lähettämällä meille Pyhän Hengen. Kun Henki saa vallata meidät, se vaikuttaa kokonaisvaltaisesti elämäämme. Pyhä Henki johtaa meidät pyhään ja avaa silmämme näkemään Jumalan työn toisissamme.

Kirjoittaja on Helsingin Saalem-seurakunnan johtaja.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Miten Jumala voi ilmestyä arkisen palvelutyöni kautta?
- Miten pyhyden taju vaikuttaa suhtautumiseeni seurakuntaan ja toisiin uskoviin?
- Mitä vaaroja/ mahdollisuuksia liittyy uskoviensa keskuudessa omaksuttuun kielenkäyttöön?

Kirjallisuutta:

Halldorf, Peter. 2004. Kaipaanko täyteyttä Hengen sen? Aikamedia.

Kotimaa Suola1. Kotimaa-yhtiöt 2010.

Pieper D. Franz. 1961. Kristillinen dogmatiikka. Suomen lut. evankeliumiyhdistys.

Wikström, Owe 1995. Häikäisevä pimeys. Kirjaneliö.

3 KOSKETTAAKO PYHÄ, KUN SAIRAUS KOHTAA?

3.1 Osa 1

Opettaja: Vesa Pylvänäinen

Vakavan sairauden yllättäessä sairastunutta ja hänen läheisiään kohtaan ensiksi pelko ja kysymys kuolemasta. Seuraava ahdistava kysymys on: Paranenko minä? Joidenkin sairastuneiden kohdalla miksi-kysymykset ovat raskauttavia: Miksi juuri minä sairastuin? Miksi Jumala salli tai rankaisi minua? Miksi sinä Jumala et paranna minua?

Lähestyn aihetta seuraavan kolmen alateeman kautta sekä seurakunnan pastorina että itse parantumattomana sairaana. Olen kolmenkymmenen vuoden ajan elänyt seurakunnan keskellä kohdaten kärsiviä ja kyseleviä ihmisiä. Lähestyn aihetta myös omakohtaisen kokemukseni kautta: Minussa todettiin helmikuussa 2009 eturauhassyöpä, joka osoittautui aggressiiviseksi ja erittäin korkeariskiseksi. Vielä vähän aikaa sitten hoitava lääkäri totesi, että sairauteni on parantumaton, mutta jatkamme taistelua parhain mahdollisin olemassa olevin hoidoin. Teemat ovat: 1) Sairaus - synnin seuraus. 2) Pyhän kosketus. 3) Jeesus parantajana.

3.1.1 Sairaus – synnin seuraus

Sairaus niin kuin kuoleman tulivat syntiinlankeemusta seuranneen kirouksen myötä ihmiskunnan osaksi. 1. Moos. 3:17 - 19 kuuluu: ”Ja miehelle hän sanoi: ” – Koska teit niin kuin vaimosi sanoi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua syömästä, niin olkoon *maa sinun takiasi kirottu*. Kovalla työllä sinun on hankittava siitä elantosi *niin kauan kuin elät*. Maa kasvaa sinulle orjantappuraa ja ohdaketta, mutta sen kasveista joudut ottamaan ravintosi. Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi, *kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinut on otettu. Maan tomua sinä olet, maan tomuun sinä palaat*”

Ihmisen tottelemattomuuden tähden Jumala kirosi maan. Hän muistutti miestä siitä, että hänet on otettu maasta ja että maaksi hän tulee palaamaan kuolemassa. Me olemme ruumiimme osalta kirottua maata, kuten muukin luomakunta. Sinun sairautesi ei ole rangaistusta sinun synneistäsi. Seuraavat Uuden testamentin kohdat vahvistavat asian:

Luuk. 13:1-5: ”Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: *”Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset*, koska he saivat kärsiä tämän? *Eivät olleet*, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte. Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, *luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet*, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte.”

Joh. 9:1 - 3: ”Ja ohi kulkiessaan hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli ollut sokea. Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: ”Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti sokeana syntyä?” Jeesus vastasi: *”Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa*, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki” (Joh.9: 1-3)

3.1.2 Pyhän kosketus

Puhuuko Jumala sairaudessa tai sairauden kautta? Kyllä puhuu, mutta ennen kaikkea Hän puhuu terveydessä. Hän on elämän lähde ja meidän parantajamme. Oikein ymmärrettynä pääpaino on terveydessä, eikä sairaudessa. Vaikka olen vakavasti sairas, voin kiittää yksin Häntä suhteellisesta terveydestä, joka minulla tänään on.

Valitettavasti terveydestä tulee ihmiselle yksi itsestäänselvyys monien muiden tavoin, joista arkielämämme ylipäättään muodostuu. Itsestäänselvydet totuttavat muuttumattomiin rutiineihin ja sen tuloksena käytöksemme kaavoittuu ja sisimpämme menettää kiitollisuutensa - paatuu. Sen sijaan kaikkialla aina läsnä oleva Jumala on luotuunsa katkeamattomassa puheyhteudessa. Sitä ei vain huomata, kunnes totunnaisuuksia järkytetään.

Kuvittele: Kävelemme vuoristopolkua levollisena ja turvallisella mielellä. Eteemme avautuvat huimat maisemat, otamme seuraavan askeleen, kunnes ykskaks havahdummekin, että aivan edessämme seuraavalla askeleella odottaa satoja metrejä syvä rotko. Kauhistumme ja vilkaisemme taaksemme paetaksemme tulosuuntaan takaisin, mutta samalla tajuaamme, että se tuttu ja turvallinen polku onkin sortunut takanamme. Tätä on sokki, jonka kuolemanvakavasti sairastuva käy lävitse. Seisomme tyhjällä kuilulla ihan yksin. Koko elämän arvojärjestys menee uusiksi. Mistään menneestä, rahasta, oppiarvoista, ystävistä, eikä mistään muusta ole turvaa. Ainut mahdollisuus on huutaa tyhjään kanjoniin, jospa joku kuulisi. Hän, joka on kaiken Luoja, on aina läsnä ja on odottanut juuri tuota huutoa.

Tässä on kuvaus, kuinka Pyhä tulee läsnä olevaksi silloin kun kaikki muut totunnaiset turvarakenteet murtuvat tavalla tai toisella. Tämä toteutuu myös vakavasti sairastuttaessa.

3.1.3 Jeesus parantajana

Jeesus tuli toteuttamaan isänsä tahtoa. ”Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen.” (Joh.4:34) Hän myös asetti sen kaiken muun toiminnan, myös sairaiden parantamisen edelle. ”Jeesuksesta puhuttiin kuitenkin yhä laajemmalti, ja ihmisiä kokoontui sankoin joukoin kuulemaan häntä ja hakemaan parannusta tauteihinsa. Mutta hän vetäytyi jälleen autiolle seudulle rukoilemaan” (Luuk. 5:15,16).

Mestarin toiminta perustui Isän tahdon tuntemiseen, Sanan arvovaltaan ja Hengen voimaan. Siksi Hän myös vaati seuraajiaan pysyttäytymään Jerusalemissa, kunnes heidät täytettäisiin Pyhässä Hengessä. Raamattu kehottaa meitä rukoilemaan toistemme puolesta. On eri asia rukoilla, kuin kiertää julistamassa terveyttä. Rukousta voi ja tulisi harrastaa esirukoiltavaa kiusaamatta ja hänen aikaansa ryöstämättä.

Jos minulla olisi valta niin kuin tahto, ”komentaisin” meidät kaikki niin sanotut parantajat Mestarin tavoin vuorille, luoliin tai kammioihin etsimään Hänen tahtoaan ja voimaansa. Jos Jeesus tiesi toteuttaa Isänsä suunnitelmia, sama tie on olemassa vielä tänäänkin. Hän kehotti parantamaan myös sairaita, ja miksi Hän ei vastaisi sanastaan, jos me vain maltamme pitäytyä Hänen tahtonsa etsimisessä.

Sinulle sairastava ystävä voin kohtalotoverina sanoa: Lepää täydellisessä armossa, Pyhän hoidossa, tietoisena, että Hän on myös sinun parantajasi.

Kirjoittaja on Jyväskylän helluntaiseurakunnan johtaja.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Perustele Jumalan Sanalla väittämä: ”Sairaus on syntiinlankeemuksen seurausta?”
- Onko ihmisen sairastuminen seurausta tottelemattomuudesta, mahdollisesta synnistä?
- Onko sairastuminen Jumalan tahto vai sallimus?
- Onko Jumalan tahto parantaa kaikki sairaat?

3.2 Osa 2

Opettaja: Irmeli Schüz

3.2.1 Pyhä ja sairaus - kaksi äärimmäistä vastakohtaa

Mitä vastaat, kun sinulta kysytään, missä asut? Mitä suurimmalla todennäköisyydellä et vastaa, että ”asun taukoamatta Pyhän Hengen temppelissä”, olisitpa sitten muuttanut miten usein tahansa. Siellä olet kotona.

Tästä kotoisuudesta huolimatta tai juuri sen takia on meidän kaikkien elämämme yllä ainutlaatuinen haaste: ”Pukekaa päällemme -- totuuden vanhurskaus ja pyhyys.” ”Pyrkikää pyhyyteen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hebr. 12:14).

Jos ensin vertaamme Pyhyyttä, joka on Jumalamme perusolemus, omaan kehoomme, huomaamme heti tähän vertailuun tulevan säröjä. Pyhyiden ilmapiiri on totuuden ilmapiiri. Miten on totuuden laita meidän kehossamme? Koko kehomme informaatiopankki on DNA:n kaksoispiraalissa. Se on hyvin haavoittuvainen. San Diegossa on 5/06 tehdyssä tutkimuksessa kartoitettu itse parantavia mekanismeja, miten juuri tuohon kaksoispiraaliiin syntyneet haitat voidaan estää. Solulla on 200 - 1000 sellaista ”itse-hoitoa” käytössään. Siksi normaalitilanteissa ei synny häiriöitä, mutta tämä mekanismi on häiriöaltis ja ulkoisia häiriötilanteita tulee tuhansia päivittäin! Tähän siis tarvitaan jatkuvaa ohjausta, ennaltaehkäisyä ja korjaustakin tarvittaessa. Sairaudet syntyvät, kun tämä itsesuojelu pettää ja kun solutasolle tulee epäjärjestystä.

Palautetaan tässä yhteydessä mieliimme seuraavaa: ”Alussa oli sana - -. Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus --. Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan --. Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa -- ja hän oli täynnä *armoa ja totuutta*. (Joh 1:1, 4, 9, 14). Solumme tarvitsevat juuri molempia. Pelkkä totuus ei välttämättä saa aikaan muutosta, pelkkä armo ei välttämättä pysty muuttamaan tilannetta. Molempia tarvitaan. Tällainen on meidän Herramme!

3.2.2 Löytyykö sairauksista yhteistä nimittäjää

Sairaudet aiheuttavat solujen tottelemattomuutta. Ne alkavat toimia itsenäisesti ottamatta huomioon sitä informaatiota, mikä viereisillä soluilla on. Ne eivät toimi terveen informaation mukaan tai ne eivät pysty suojautumaan ulkoa tulevaan vaaraan ja tuhoutuvat. Näin voi käydä esimerkiksi jonkun viruksen tunkeutuessa soluun. Solu pakotetaan välittämään tuota uutta informaatiota, vaikka se onkin solulle haitallista. Syöpäsolujen käyttäytymiseen kuuluu, etteivät ne kunnioita oikeaa informaatiota eivätkä rajoja; ne vain tunkeutuvat eteenpäin syrjäyttäen ja tuhoten muita solukoita. Psykkisen alueen syöpää on esimerkiksi itsekeskeisyys, oman edun tavoittelu toisen ihmisen kustannuksella, siis psyykinen hyväksikäyttö ja vallanhalu, oli se sitten minkä muotoista tai miten peitettyä tahansa.

Kun huomaamme tämän sairauden olemuksen, ymmärrämme vieläkin syvemmin, mitä Jeesus on tuonut meille. Hän tuo jokaista solua myöten totuutta, oikeaa järjestystä ja armoa, todellista välittämistä elämämme syvyyteen asti, oli sitten kyseessä fyysinen tai psyykinen tarve.

3.2.3 Mitä sairauden kokeminen merkitsee ihmiselle?

Sairastuminen voi tuoda mukanaan monia varsin painostavia kokemuksia, kuten:

- a) Yksinäisyyttä; tunnetta siitä, ettei kukaan ihminen pysty osallistumaan omaan tuskaan, erityisesti kuoleman vaaraan ja sen lähestymiseen.
- b) Kyvyttömyyttä ja avuttomuutta. Tämä tarkoittaa elämänpiirin kaventumista, mikä taas vie usein omanarvontunteen kriisiin.

- c) Epävarmuutta. Sitä saattaa kokea sairauden hoitoa koskevissa asioissa, tulevaisuuden suhteen, huolena lähimmäisistä, miten heitä joutuu taakoittamaan jne.
- d) Pelkoa ja epätoivoa. Mitä minussa ja minulle tapahtuu? Pelon kokemus on usein paljon vaikeampi kuin sairaus itse. Se pahentaa sitä paitsi sekä fyysisen sairauden että psyykkisten ongelmien oireita.
- e) Kokonaisvaltaista herkistymistä. Se voi olla hyväksikin, kun on kyse hengellisistä asioista.
- f) Häpeää (Vrt. Luuk. 8:43 - 48).

3.2.4 Pyhän kosketus sairauden kokemiseen

Kun ajattelemme sairauden kokemuksellista sisäpintaa, avautuu meille aivan uusi näköala siihen tosiasiaan, että Pyhä, Jumalan Pyhä, Jeesus, Vapahtaja tulee koskettamaan juuri sitä kokemusta, mikä hänen kohtaavaa rakkauttaan tarvitsee: pelkoa, epävarmuutta, yksinäisyyttä. Jumala näkee salatuimpaan saakka. Pyhän kosketus ulottuu siis myös sairauden kokemiseen ja vapauttaa elämään.

”Eivät terveet tarvitse parantajaa,” sanoi Jeesus. Hänen rakkautensa hakee aivan erityisesti sairaita ja kärsiviä; meidän vuoksemme hän tuli. Ehkä joillekin on lohdullinen John Stottin käyttämä kuva Jumalan hakevasta rakkaudesta: hän puhui Jumalasta ”taivaallisena ajokoirana” (heavenly hunting dog). Tämä on osuva kuva jumalallisesta intensiteetistä, millä hän hakee kärsiviä, hän ei jätä mitään väliin, ei mitään tekemättä päästäkseen kohtaamaan ja koskettamaan Häntä tarvitsevia.

3.2.5 Pyhän kosketus ristiltä: Mullistus sairauksien maailmaan

Kun Paavali kertoo Kristuksen salaisuudesta hän käyttää sanassa ”kirjoittaa” (Eph. 3:3) käsitettä *pro-grapho*: silmien eteen piirretty, maalattu. Hän siis vertaa julistustaan suurimittaiseen maalaukseen Jeesuksesta Kristuksesta ristillä. Hän ylittää aikarajoitukset maalauksellaan, jotta jokaisen täytyy antaa vastaus tuohon tapahtumaan. Myös solujen täytyy vastata, kun Jumalan Pyhä altistuu väkivallalle ja *voittaa* sen. Solukkojen täytyy tunnustaa Pyhän läsnäolo ja palata oikeaan järjestykseen.

Muistamme kertomuksen kaloista, jotka Jeesuksen käskystä menivät opetuslasten verkkoon. Kuvittelen tämän hyvin konkreettiseksi tapahtumaksi. Eiköhän solutasolla tapahdu jotain samanlaista. Yksi solu toisensa jälkeen muuttaa informaatiotaan, heittää pois kuonansa, myrkkynsä ja jatkaa elämäänsä niin kuin sen tulisikin. Tämä siis on sairaan solukon kokemus: Sitä vastaan nousee määräysvalta, jonka päämäärä on tuhota se, mutta Jumalan rakkaus on suurempi ja se voittaa! ”Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän säilytti päällensä -- hänen haavainsa kautta me olemme paratut” (Jes 53:4,5).

Jumalan ”ruumis” täällä maan päällä - Hänen seurakuntansa - tarvitsee oikean informaation, koskettavan informaation Jumalan kärsivästä rakkaudesta. Se auttaa meitä paranemaan, vahvistumaan ja suojautumaan myös kehomme vaaroilta. Se auttaa meitä myös tekemään oikeita päätöksiä terveytemme suhteen, sillä osa vastuuta on myös meidän omissa käsissämme. Meillä on vastuuta terveydestämme.

3.2.6 Ristin pelastavan ja parantavan kosketuksen seuraukset Jeesuksen seuraajille

Koska ihmisen kokema sairaus ja kärsimys herättävät Jeesuksen myötätunnon ja samaistumisen tunteen kärsivää kohtaan, silloin se on myös meidän tiemme Kristuksen seuraajina. ”-- minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa --. Totisesti, kaikki mitä olette tehneet yhdelle näistä

minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt 25:36). Tämä on välähdys viimeiseltä tuomiolta ja todistus Jeesuksen samaistumisesta kärsivään!

Jumalallisesta armosta todistaa muun muassa yksi tilastollinen yksityiskohta: Jos uskova ihminen sairastuu vakavasti johonkin kuolemaan johtavaan tautiin, hän todistetusti kuolee aikaisemmin - siis hänen kärsimyksensä on lyhentynyt, hänen ei tarvitse kitua niin pitkään kun henkilö, joka ei seuraa Jeesusta.

Parantumisesta, terveeksi tekemisestä Paavali käyttää kreikan sanaa *iama*. Tätä sanaa käytetään kuitenkin myös hengellisten armolahjojen yhteydessä. Kysymyksessä on siis yliluonnollinen lahja terveyden antamiseksi sairaille rukouksen ja uskon avulla. Emme osaa aavistaa, mikä rakkauden osoitus ja suuruus tähän liittyy: Jumala antaa itsestään, itseään käyttöön ihmisen hyväksi. Hän luovuttaa pyhyttään käyttöön, kosketeltavaksi, koettavaksi. Mitä nöyryyttä ja kiitollisuutta tämä meissä synnyttääkään ja mitä ylistystä meitä koskettavalle Pyhälle.

Kirjoittaja on lääketieteen tohtori, psykiatri, neurologi ja psykoterapeutti.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Sanan tulo lihaksi - mitä tämä ihme keholleni tarkoittaa?
- Mitä soluni vastaavat Pyhän kosketukseen?
- Jumalan kärsivän rakkauden haaste sairauksien maailmassa?

4 PYHIEN YHTEYS – SEURAKUNTA

Opettaja: Kenneth Grönroos

4.1 Johdanto: Lapsuuden seurakunta

Lapsuuteni seurakunta koostui Etelä-Suomen saariston arkisista ihmisistä. Siihen kuului Axel, joka oli kalastaja ja hyvin erikoinen ihminen. Hänellä oli uskomattomia kalajuttuja ja ihailin hänen kykyään kertoa seikkailuistaan. Joskus olin hänen mukanaan kalareissuilla. Merimiehen leski, vahva ja roteva Alina tuli soutaen rukoushuoneen sillalle. Hän rukoili usein kovalla äänellä ja korkeaa hengellistä auktoriteettia osoittaen. Minusta tuntui, että pimeyden vallat kauhistuivat hänen rukoillessaan. Ester oli harvasanainen kylän posteljooni. Muistan myös Jalmarin, joka aamuisin lähti Kauppatorille myymään perunoita ja joutui usein turistien valokuvattavaksi.

Lapsuuteni seurakunnan evankelistat olivat naisia. He saarnasivat, lauloivat ja paloivat Jumalan valtakunnan asialle. Äitini ja isäni olivat seurakunnan jäseniä, jotka kantoivat paljon vastuuta. Isäni veli Sven oli seurakunnan vanhin. Signe oli opettajana kylämme koulussa ja soitti pientä urkuharmonia. Rukoushuoneella mukanani oli Aku Ankoja ja muuta ajanvietettä, ettei kokous tuntuisi liian pitkältä. Kuuntelin silti toisella korvalla, mitä tapahtui ja aistin kokouksen hengen. Joskus ympärilläni oli itkua ja surua, joskus iloa ja menestystä. Ajattelen lämmöllä niitä hetkiä.

Kaikki mainitsemani henkilöt olivat tavallisia arjen ihmisiä, joilla oli vankka ja koruton usko Jumalaan. Jeesus oli tullut heidän elämäänsä ja se oli saanut uuden suunnan. Uusi elämä oli alkanut. Yhdessä he muodostivat pyhien yhteyden – Kristuksen ruumiin.

Olen kiitollinen siitä, että oma käsitykseni seurakunnasta muodostui näin arkisessa ympäristössä. Pyhyys oli laskeutunut tavallisten saaristolaisten keskelle. Tunsin koko kehossani, että Jumala asui siellä – ja se on jättänyt jälkensä elämääni. Muistan, kun vanhimmistoveri ja kalastaja Hemming, jolla oli karkeat työmiehen kalalle haisevat kädet, mursi leivän ja siunasi viinin. Taivas oli laskeutunut yksinkertaiseen rukoushuoneeseen ja sillä hetkellä olimme jotain paljon suurempaa kuin vain saariston asukkaita. Emme olleet “muukalaisia tai vieraita, vaan taivaan kansalaisia”. Olimme Jumalan perhettä. Tulimme yhdeksi Herran asumukseksi Hengessä.

Aiheeni koostuu kolmesta kohdasta: pyhät, yhteys ja seurakunta.

4.2 Pyhät

Maallistuminen tarkoittaa, että kaikki pyhä riisutaan pyhydestään. Tätä tapahtuu monilla foorumeilla yhteiskunnassa. Mutta silloin, kun sitä tapahtuu kristillisissä yhteisöissä, se on vakavaa. Kristillisten yhteisöjen tulisi suojella pyhyttä.

Kun seurakunnasta tulee samanlainen yhdistys kuin kaikki muutkin, ja pyhyden tuoksu ja Jumalan läsnäolo hälvenee, tilalle tulee tyhjiys. Ilmapiirin täyttää oma kunnianhimo, kilpailu, valtataistelu ja itsensä toteuttaminen. Seurakunta lakkaa toteuttamasta Jumalan sille antamaa tehtävää. Meidän täytyisi vallata pyhyys takaisin – oppia kaipaamaan ja kunnioittamaan Jumalan läsnäoloa. Se oli helluntain tärkein lahja.

Pyhä (hepr. *kadosch*, kreik. *hagios*) tarkoittaa jotakin erityistä; jotain, joka on erotettu pois maallisesta ja epäpyhästä. Kirkkohistoriassa on joskus ollut vaikea löytää tasapainoa pyhän ja maallisen välillä. Kirkko on joko eristänyt itsensä ja muuttunut vaikeasti lähestyttäväksi tai sitten se on sulautunut vallitsevaan kulttuuriin niin suurena määränä, että se on kadottanut oman valovoimaisuutensa ja suolaisuutensa. Pyhyys merkitsee erottautumista tiettyä tehtävää varten.

Jumalan kansan tehtävänä on olla Jumalan työtovereita. Jeesuksen rukousten perusajatus on: “Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa”. Jumala haluaa, että ”kaikki ihmiset pelastuvat ja tulevat tuntemaan totuuden”. Tällä hetkellä seurakuntien suurin haaste on luoda “käyttäjystävällinen” seurakuntaympäristö, joka vetää puoleensa niitä, jotka etsivät hengellisyyttä. Kun pyrimme pyhyyteen, emme saisi muuttua syrjiviksi tai torjuviksi. Meidän täytyy mieluummin keskittyä vähempään määrään ihmisiä ja tulla lähemmäksi heitä. Ehkä meidän pitää myös saarnata vähemmän ja esittää enemmän kysymyksiä. Ehkäpä istahtaa kaivolle juttelemaan lähimmäistemme kanssa mieluummin kuin “saarnaamaan” heille.

Ymmärtääksemme vielä paremmin pyhyyden käsitettä meidän täytyy palata Vanhaan Testamenttiin ja sen kuvauksiin ilmestysmajasta ja temppeleistä. Siellä oli tilaa eri toimintoille: Oli pakanoiden esipiha, Pyhä ja Kaikkeinpyhin. Uskon, että kaikki nämä osat ovat tärkeitä, kun ajattelemme kohtaamisia nyky maailman ihmisten kanssa.

Seurakunta tarvitsee paikkoja, joissa se tapaa “pakanoita”. Seurakunnan jäsenten on voitava tavata asuinpaikkansa ihmisiä. Heidän on luotava sosiaalisia suhteita esimerkiksi kirkkokahvien ja muiden yhdessäolon muotojen kautta. Tarvitaan myös jumalanpalveluksia, joissa opetus ja julistus on vapauttavaa ja kaikki kokevat olevansa avoimen taivaan alla. Enemmän kuin koskaan tarvitsemme Jumalan väkevää läsnäoloa, kaikkein Pyhimmän läsnäoloa: voimakasta yliluonnollisen kokemusta, Hengen laskeutumista, parannusta, vapautusta ja puhdistusta, jotka vakuuttavat ihmisiä paremmin kuin järkisyyt. Pyhän läsnäoloa ulkopuolisetkin odottavat meiltä. Kristuksen kautta meillä on pääsy armoistuimen eteen, kaikkeinpyhimpään (Hebr. 10:19 - 25).

4.3 Yhteys - Koinonia

Usein sanotaan, että ihmiset tulevat seurakuntaan tuhansista eri syistä, mutta jäävät sinne vain yhdestä syystä: yhteyden vuoksi. Meidän täytyy vähitellen siirtyä pois toimintakeskeisestä seurakunnasta yhteyttä rakentavaan seurakuntaan. Kun vain yksi tai muutama henkilö vastaa ennalta suunnitellusta ohjelmasta, seurakunta kadottaa vetovoimansa. Kun tulemme yhteen, meillä kaikilla on jaettavaa: jaamme oman elämämme toisten kanssa, ilot ja surut, myötä- ja vastoinkäymiset. Jumalanpalvelus on enemmän kuin saarna ja laulut, koska seurakunta on Jumalan perhe (Vrt. 1.Piet. 2:9).

Kreikan sana *koinonia* tarkoittaa jakamista toisten kanssa. Siihen kuuluvat läheisyys ja läpinäkyvyys. Siihen kuuluvat rakkauden täyttämät suhteet, käytännön huolehtiminen, anteeksianto ja hyväksyminen. Seurakuntamme tarvitsevat syvempää ymmärrystä koinonia-käsitteen yhteisöllisyydestä ja jakamisesta.

Mitä Kristuksen ruumiin osana oleminen tarkoittaa (1 Kor. 12:12 - 26)? Miten toimimme, kun yksi ruumiinosa kärsii? Tai kun yksi ruumiinosa menestyy? Jos seurakuntia hoidetaan kuin liikeyrityksiä tai kulttuuriyhdistyksiä, olemme menettäneet jotain oleellista. Seurakunta on yhteisyyttä ja keskinäisiä suhteita eikä firma tai yhdistys.

4.4 Seurakunta – Ekklesia

Ekklesia tarkoittaa sanakirjan mukaan talostaan julkiselle paikalle uloskutsuttua (*Ek*: pois, *kaleo*: kutsuttu). Kutsumuksessa on kaksi ulottuvuutta: Olemme kutsutut pimeydestä valkeuteen, mutta olemme myös valittuja ja kutsuttuja (takaisin) maailmaan (Matt. 28:18 - 20; Joh. 20:21 - 22). Historiassa kirkko on tasapainoillut eristäytymisen ja mukautumisen välillä. Seurakunnat ovat joko rakentaneet muureja suhteessaan maailmaan tai päästäneet maailman hengen sisälle seurakuntiin. Kummassakin tapauksessa seurakunta on kadottanut oikean tehtävänsä. Kutsumuksemme kaksi ulottuvuutta ovat:

1) Tulla pois pimeydestä ja vapautua vanhan elämän vaikutuksesta ja varjoista. Opetuslapseus on enemmän kuin pelkkää seurakunnan jäsenyyttä. Olemme kutsutut uuteen identiteettiin ja eheyteen, jota Kristus meissä kannattelee - eivät säännöt, lakihenkiyys tai sosiaalinen paine.

2) Olla myös se ekklesia/ ryhmä kutsuttuja, joka istui portilla ja kantoi vastuuta yhteiskunnasta ja kaupungista. Ut:n käyttämä sana seurakunnasta ei merkinnyt ryhmää, joka olisi eristyksissä maailmasta. Seurakunnan kutsumus oli ja on ottaa aktiivisesti osaa oman aikansa kipuihin ja taakkoihin. Sen on oltava suola, joka kirvelee, mutta myös valo, joka näyttää tietä. Meidät on kutsuttu maailmaan kertomaan sille, kuka Jeesus on, ja laajentamaan Hänen valtakuntaansa. Meidän tulee myös julkisuudessa (politiikassa, mediassa, kulttuurin piirissä, liike-elämässä ja opinnoissa) nostaa rohkeasti esiin Raamatun muuttumattomia arvoja.

Helluntailiikkeen tehtävänä on lähteä toiselle lähetysmatkalleen maallistuneeseen yhteiskuntaamme, toimia suhteiden luomiseksi ja sielujen voittamiseksi ja samalla pyrkiä pyhyyteen ja Jumalan läsnäoloon. Seurakunnan jäsenten täytyy olla helppoa tuoda naapureitaan kokouksiin. Eikä sitä tapahdu ennen kuin he ovat ”ylpeitä” siitä, mitä siellä tapahtuu!

Filadelfia-seurakunnan haaveena on:

- 1) Paikallisesti merkityksellinen seurakuntaelämä, joka on ihmisläheinen, yhteyden perustuva, sopiva kaikille sukupolville sekä perheitä ja yhteiskuntaa tukeva.
- 2) Innostavat jumalanpalvelukset, jotka tekevät Jumalan kohtaamisen helpoksi ja ovat täynnä intohimoa, läheisyyttä ja ovat kulttuurisesti mielekkäitä.
- 3) Seurakuntatyö, joka saa voimansa Pyhästä Hengestä ja joka on evankelioivaa, kokonaisvaltaista, Jumalan valtakunta-orientoitunutta, oikeudenmukaisuutta vaalivaa, vähäosaisista huolehtivaa ja seurakuntaa kasvuun kannustavaa.
- 4) Opetus, joka perustuu Jumalan Sanaan ja on harkittua, relevanttia ja varustaa arkiseen elämään ja palvelutyöhön.
- 5) Kaikki haluavat oppia tuntemaan Jeesuksen ja pyrkiä ottamaan hänestä mallia rakkaudessa, rukouksessa, pyhyydessä, rehellisyydessä, avoimuudessa ja anteliaisuudessa.
- 6) Kaikki seurakunnan jäsenet palvelevat kutsumuksensa mukaan ja osoittavat Jumalan rakkautta Pyhän Hengen antamien lahjojen ja voiman avulla.

Filadelfiassa uskomme, että seurakunta on 2000-luvun suuri seikkailu. Yritämme etsiä mahdollisuuksia soveltaa Raamatun opetusta elävästä yhteisöllisyydestä. Haluamme nähdä Kristuksen ruumiin ja Jumalan läsnäolon vahvistuvan maassamme. Haluamme nähdä seurakunnan, joka herättää kunnioitusta ja houkuttelee ihmisiä sen dynaamisella visiolla, toimintakyvyllä ja hengellisellä innolla. Kun kristittyjen yhteys on kaunista, se houkuttelee ihmisiä luokseen. Joka sukupolven on vallattava tuo kauneus itselleen.

Pyhien yhteys eli seurakunta on Jumalan säätämä ja siksi se, kuten perhekin, on hyökkäysten kohteena. Mutta helvetin portit eivät koskaan voita sitä. Seurakunnalla on ainutlaatuinen tehtävä: Antaa Kristukselle muoto – tehdä Hänestä näkyvä, houkutteleva ja seuraamisen arvoinen.

Kirjoittaja on seurakuntaneuvos ja Helsingin Filadelfia-seurakunnan johtava pastori.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Miten seurakunnassa toteutuu esikuvallinen opetus pakanoiden esipihan, pyhän ja kaikkeinpyhimmän suhteesta?
- Miten koinonia-yhteyttä voitaisiin edistää seurakunnassa?
- Miten olemme ymmärtäneet ekklesia-käsitteen molemmat puolet seurakunnassa?

5 PERHE ON PYHÄ

Opettaja: Pekka Havupalo

Mikä tekee perheestä pyhän? Onko siis minun tai sinun perheesi pyhä? Kun katson itseäni ja puutteitani aviomiehenä ja isänä, olen täysin vakuuttunut, että jos perheeni on pyhä, sen pyhyys ei voi olla lähtöisin minusta.

5.1 Perhe Jumalan kuvana

Perhe on pyhä, koska se on Pyhän Jumalan perustama ja asettama. Hän loi ensimmäisen ihmisparin omaksi kuvakseen ja antoi sille tehtäväksi lisääntymisen eli perheen perustamisen. Jumala itse valitsi olla olemassa yhteisöllisessä, perheenomaisessa muodossa, kolminaisuutena. Kun Raamattu toteaa Jumalan olevan olemukseltaan rakkaus, se puhuu samalla Jumalan monikollisesta olemassaolosta. Rakkaus muotoutuu todellisuudeksi vain suhteissa toisiin. Osa Jumalan kuvaa avioliitossa on miehen ja naisen välinen rakkaudellinen yhteys ja heidän luonnollinen kykynsä tuottaa uutta elämää.

Jumala mallinsi itsensä perheeseen, ja siksi perhe on pyhä. Perheessä - kaikkine rosoineen ja puutteineen - on nähtävissä jotakin Jumalan olemuksesta. Ei siis ole mikään ihme, että Jeesus valitsi aloittaa julkisen toimintansa perheen perustamistilaisuudesta, häistä, jotka pidettiin Kaanassa, Galileassa.

Perhe on Jumalan asettama yksikkö, jota Hän haluaa kaikin tavoin suojella ja ylläpitää. Sen tähden Hän tarjoaa jokaisen avioliiton rakennusaineeksi epäitsekästä rakkautta. Rakkaus on tahdon päätös sitoutua harrastamaan kohteensa parasta, se on itsensä kieltämistä.

Jumala suhtautuu perheen hajoamiseen kielteisesti. Paitsi että avioero on syvä trauma kaikille asianosaisille, erityisesti lapsille, se myös hämärtää kuvaa Jumalasta. Jokainen avioero viestittää, että rakkaus on rajallista ja ehdollista. Jumalan rakkaus ihmistä kohtaan on puolestaan aidosti ja todellisesti ehdotonta ja ikuista ja siksi myös rajatonta. Elinikäinen avioliitto antaa siten selkeämmän kuvan Jumalan olemuksesta.

Adamille ja Eevalle annettu lisääntymisen tehtävä sisältää paitsi lasten maailmaan saattamisen, myös Jumalan olemuksen mukaisen rakkaudellisen huolenpidon nousevasta sukupolvesta. Vain rakkaudellinen koti-ilmapiiri antaa varttuvalle lapselle perusturvallisuuden ja parhaan mahdollisen kasvu- ja kehitysalustan. Mikään taloudellinen tai muu ulkonainen hyvä ei voi koskaan korvata rakkausvajetta, joka tavalla tai toisella aina huutaa itsensä julki.

Suomen Helluntaikirkon eettisessä kannanotossa tammikuulta 2009 todetaan, että ihmisten elämäntilanteet ovat moninaisia eikä raamatullinen ihanne kristillisestä avioliitosta, perhe-elämästä ja kasvatuksesta aina käytännössä toteudu. Seurakunnan tehtävä onkin kristillisen etiikan näkökulmasta kaksijakoinen: toisaalta seurakunnan tulee opettaa ja ylläpitää raamatullisia periaatteita ja toisaalta sen tulee olla hoitava yhteisö, joka pystyy auttamaan ja tukemaan elämässään vaikeuksiin joutuneita. Tehtävämme ei ole tuomita tai moralisoida, vaan osoittaa kristillistä rakkautta kaikissa elämän kriiseissä eläviä lähimmäisiämme kohtaan.

5.2 Jeesuksen synnyinperhe

Kun Jumala valitsi pojalleen Jeesukselle parhaan mahdollisen kasvuympäristön maan päällä, hän valitsi perheen. Aluksi kyseessä oli nuori kihlapari, Maria ja Joosef. Jumalallisen ihmeen kautta Pyhä Henki hedelmöitti munasolun Marian kohdussa ja siitä hetkestä alkoi Jeesuksen ajallinen

elämä. Jumala on nähnyt jokaisen meistäkin aitoina ihmisinä jo idullamme, ennen syntymäämme (Ps. 139:16). Yhdeksän kuukautta myöhemmin Jeesus syntyi Betlehemissä. Aikanaan Marian ja Joosefin perheeseen syntyi vielä neljä muuta poikaa ja muutamia tyttöjä (Matt. 13:55 - 56).

Jumala halusi Jeesuksen niin miehen ja naisen edustaman vanhemmuuden kuin sisarusparvenkin vaikutuspiiriin. Hän oppi vanhemmiltaan käytännön elämäntaitoja ja isältään ammatin, hän sai osakseen rakkautta ja huolenpitoa. Perheen ihmissuhdeverkostossa hän oppi sosiaalisia taitoja. Lääkäri Luukas kuvaa Jeesuksen synnyinperheen vaikutusta Jeesuksen elämään seuraavin sanoin: ”Jeesukselle karttui ikää ja viisautta; Jumalan ja ihmisten suosio seurasi häntä” (Luuk. 2:51 - 52).

Ihmisen persoonan, ajattelun, tunne-elämän ja moraalin kypsyminen vaativat rakkautta ja vuorovaikutteista yhteyttä, jotka Jumala asetti ensisijaisesti koettaviksi perheessä. Marian ja Joosefin perhe kävi läpi monenlaisia vaiheita. Siksikin Jeesus ymmärtää hyvin erilaisissa perhetilanteissa eläviä ihmisiä.

- Ainakin Jeesuksen syntymän aikoihin hänen perheensä oli köyhä. Kun Jeesus oli 40 päivän ikäinen, Maria ja Joosef toivat uhrilahjanaan kyyhkysen, joka lain mukaan voitiin uhrata, jos varat eivät riittäneet lampaaseen. Miksi Jumala valitsi poikansa kasvuympäristöksi *vähävaraisen perheen*? Ehkä yksi syy oli näyttää myös meidän aikamme perheille, että tärkein asia perheessä on sen ihmissuhteiden toimivuus eikä sen varallisuus. Toki toimeentulolla on oma tärkeä asemansa. Toimeentulohuolet kärjistävät helposti myös ihmissuhteita.
- Välillä perhe oli *pakolaisperheenä* Egyptissä ehkä vajaan vuoden verran. Maastamuutto tapahtui niin nopeasti, että ystäviä ja sukulaisia ei ehditty hyvästellä. Jumala tiesi, että kautta aikojen miljoonat perheet joutuisivat elämään pakolaisina ja hän halusi jättää Raamattuun viestin siitä, että hän ymmärtää näiden perheiden tilanteen.
- On myös mahdollista, että jossakin vaiheessa Jeesuksen lapsuuskodin perheestä tuli *yksinhuoltajaperhe*. Joosefista puhutaan viimeisen kerran, kun perhe kävi pääsiäisjuhilla Jeesuksen ollessa 12-vuotias. Näyttäisi siis siltä, että pian tämän jälkeen Maria jäi leskeksi. Jos näin on, Jeesus on elänyt isättömässä perheessä, jossa on surua, ja hän tietää, millaiset ovat yksinhuoltajaperheen haasteet.
- Perheessä oli välillä myös *sisäisiä ristiriitoja*. Kesken Jeesuksen julistamis- ja parantamispalvelun hänen lähiomaisensa luulivat hänen olevan suunniltaan tai jopa järjiltään (Mark. 3:21). Hänen omat veljensä eivät alkuvaiheessa uskoneet häneen (Joh. 7:5). Jeesus ymmärtää sinua, jota oma perheesi ei ymmärrä. Tosin meidän täytyy aina ristiriitojen keskellä katsoa myös peiliin ja hyväksyä se, jos peili näyttää, että me itse olemme aiheuttaneet ristiriidat.
- Perhe joutui käymään läpi myös esikoispojan kuoleman, kun Jeesus naulittiin ristille. Tutkimusten mukaan *oman lapsen kuolemaa* suurempaa stressitekijää ei ole olemassa. Jumala tietää, miltä tuntuu perheessä, jossa lapsi on kuollut.
- Viimeisenä tekonaan synnyinperheensä hyväksi Jeesus jo ristille naulittuna ja suurten kipujen runtelemana antoi *esimerkin ikääntyvien ihmisten arvokkaasta hoitamisesta*, kun hän järjesti äidilleen huolenpitäjän tämän elämän viimeisiksi vuosiksi.

5.3 Perheen pyhyden suojeleminen

Kaikkea, mikä on pyhää, tulee suojella, niin myös perhettä. Ensimmäiselle ihmisparille annettiin käsky viljellä ja varjella paratiisin puutarhaa. Jokainen perhe on oma puutarhansa, jota tulee niin ikään viljellä ja varjella. Kysymys on monesti tarttumisesta käytännön asioihin: työn ja perheen välisen tasapainon löytäminen varjelee perheen ihmissuhteita. Internetin ja median vastuullinen käyttö varjelevat perheen ilmapiiriä. Kristillinen arvomaailma varjelee perheen perustaa. Perheen itsensä lisäksi myös yhteiskunnalla ja erityisesti lainsäätäjällä on oma suuri vastuunsa perheen pyhyden suojelemissa.

5.4 Jumala halusi perheen

Jumala halusi myös itselleen suuren maanpäällisen perheen. Sen alkuna oli ensimmäinen ihmispari, jonka tehtävänä oli lisääntyä ja sukupolvien saatossa täyttää maa. Ihmisen kapina Jumalan johtajuutta ja ohjeita vastaan kuitenkin tuhosi Jumalan ja ihmisen välisen perheyhteyden niin syvästi, että Raamattu käyttää tämän yhteyden tuhoutumisesta sanaa kuolema.

Jumalan unelma maanpäällisestä perheestä ei kuitenkaan kuollut. Hänellä oli Poika, mutta hän halusi suuren perheen. Siksi hän luopui Pojastaan, ainoastaan ja rakkaimmastaan ja lähetti hänet maan päälle, perheeseen. Jeesus tuli kantamaan ihmisen synnin ja kapinan seuraukset. Jeesuksen täytyi kuolla, että ihmisen yhteys Jumalaan voisi nousta kuolleista. Jeesus kärsi käsittämättömän tuskallisen kuoleman vuodattaessaan verensä ja antaessaan elämänsä rakkaudesta jokaiseen ihmiseen. Nyt Jumala lukee Kristukseen uskovan hyväksi Kristuksen synnittömän elämän, ja uskova saa näin lahjana Kristuksen syyttömyyden. Jeesus on vastaus siihen, miten pohjimmiltaan epäpyhä ihminen voi olla yhteydessä syvästi pyhään Jumalaan. Kristuksessa yhteys Jumalaan on uudestaan mahdollinen, koska Kristuksessa synti ja kapina annetaan ihmiselle anteeksi.

Nyt jokainen, joka uskoo Kristukseen ja antaa elämänsä hänen johdettavakseen, syntyy Jumalan perheeseen. Raamattu toteaa: ”Kääntykää ja uskokaa hyvä sanoma” (Mark. 1:15) sekä: ”Jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa” (Joh. 3:3). Kysymys on perheväestä, jonka Jeesus Kristus on omalla verellään ostanut Jumalalle ja jonka hän kerran tulee hakemaan Jumalan luokse. Kysymys on Jumalan ikuisesta perheestä. Sinua kutsutaan liittymään siihen nyt.

Kirjoittaja toimii pastorina Turun Helluntaiseurakunnassa.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Miten Jumalan kuva näkyy perheessä?
- Mikä Jeesuksen synnyinperheen vaiheista koskettaa sinua eniten ja miksi?
- Mitä voisit käytännössä tehdä suojellaksesi oman perheesi pyhyttä?
- Mitä odotat lainsäätäjän tekvän perheen suojelemiseksi?
- Mitä Jumalan perhe (seurakunta) merkitsee sinulle elämän arjessa?

6 PYHÄN HENGEN HEDELMÄ

Opettaja: Taina Karhu

Teksti: Joh. 15:1 - 11

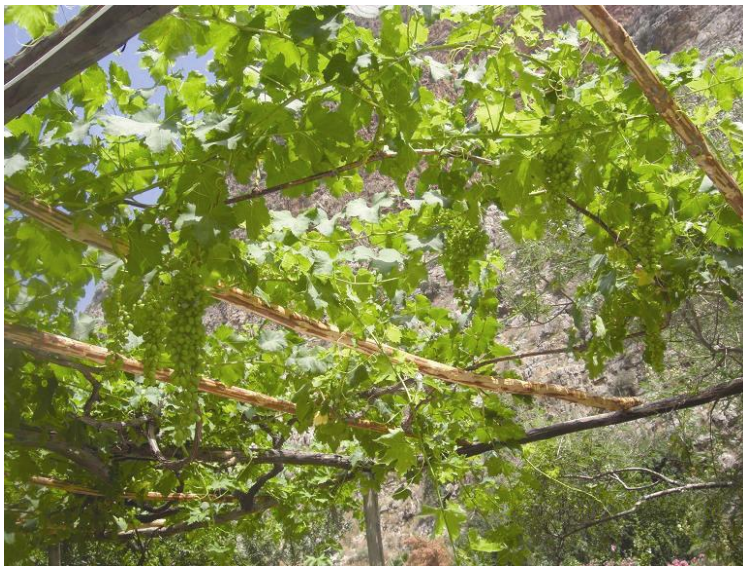
6.1 Konteksti

6.1.1 Puheen aika ja -paikka

Katkelma on osa Jeesuksen jäähyväispuhetta opetuslapsilleen viimeisenä iltana ennen Jeesuksen ristiinnaulitsemista. Ennen puhetta Jeesus oli pessyt opetuslasten jalat, syönyt viimeisen yhteisen aterian opetuslasten kanssa, asettanut ehtoollisen ja ilmaissut kavaltajansa. Sen jälkeen Juudas Iskariot oli lähtenyt ulos. (Joh. 13.)

Katkelmassa Joh. 15:1 - 11 Jeesus puhuu opetuslasten suhteesta itseensä. Heti jatkoksi jakeissa 12 - 17 Jeesus opettaa opetuslasten suhteesta toisiinsa.

Jeesus opetuslapsineen oli todennäköisesti siirtynyt pois ruokailutilasta (Joh. 14:31). Todennäköisesti Jeesus jatkoi puhettaan joko temppelialueella, jossa oli viinipuukoristeita, tai Kidronin laaksossa, jonka viereisellä rinteellä saattoi kasvaa viiniköynnöksiä. Juutalaisten pääsiäisenä on aina täysikuu, joten Jeesus on voinut viinipuusta puhuessaan näyttääkin sitä opetuslapsilleen.

6.1.2 Viiniköynnös

Viiniköynnös ei ole puu vaan puuvartinen köynnöskasvi. Alkurunko ylläpitää useita kymmeniä erilleen hajautuvia pitkiä haaroja, jotka voivat ulottua kymmenen metrin päähän. Kuvassa näkyvät puumaiset osat ovat viinitarhurin tekemiä tukirakennelmia. Viiniköynnöksen oma runko on köynnösmäinen ja todella ohut.

Viiniköynnöksen vahva ja voimakas juuristo kaivautuu syvälle maahan. Viiniköynnös viihtyy ravinteikkaassa maassa. Se tarvitsee paljon kosteutta varsinkin kasvukauden aikana. Vanha viiniköynnös pärjää melko vähäisellä kastelulla, koska se pystyy syvän juuristonsa avulla hakemaan pohjamaasta kosteutta.

6.1.3 Viinipuu Vanhassa testamentissa

Viinipuu on Israelin kansan tunnus. Se esiintyy rabbiinisessa kirjallisuudessa (Lev. Rab. 36, 133a). Sitä käytettiin kolikoissa ja keramiikassa Makkabilaisajalta lähtien. Historioitsija Josefuksen mukaan Herodeksen tempelissä oli suuri kultainen viinipuukoriste.

Vanhassa testamentissa viinipuu on Israelin kansa. Viinitarhan omistaja on Isä Jumala. (Ps. 80:9 - 10.) Joka kerta kun Vanha testamentti kuvaa Israelia viinipuuna tai viinitarhana, kansa asetetaan tuomion alle sen turmeltuneisuuden takia ja joskus myös siksi, että se ei tuottanut hyvää hedelmää (Jes. 5:1 - 7, Jer. 2:21).

Israelin kansa oli Jumalan istuttama viinipuu, mutta se ei kyennyt tuottamaan hedelmää, josta koko maailma olisi voinut iloita. Vasta Jeesuksessa Jumalan suunnitelma toteutuu sen uuden Jumalan kansan kautta, joka on osa Jeesus-viinipuuta.

6.2 Hedelmän tuottaminen

6.2.1 Viinipuu

Johanneksen evankeliumin mukaan Jeesus itse on viinipuu (15:1). Jeesus tosi viinipuuna on vastakohtana sille, että Israel-viinipuu epäonnistui tehtävänsä täyttämässä eli hedelmän kantamisessa Jumalalle. Viinipuu on siis itse Jeesus, ei seurakunta. Jeesus on koko viinipuu eikä vain sen runko.

Opetuslapset ovat juuri ennen viinipuuvirtauksen kuulemista nauttineet aterialla viinipuun antia. Jakamalla oman ruumiinsa ja verensä Jeesus osoitti todella syvää yhteyttä opetuslapsiinsa tulevan kuolemansa ja ylösnousemuksensa kautta. Paavali puhuu samasta yhteydestä (1. Kor. 10:16 - 17).

Muullakin Uudessa testamentissa on kuva Jeesuksesta ruumiina, joka sisältää seurakunnan (1. Kor. 12:12 - 13, 14 - 27; Kol. 1:18; Ef. 1:22 - 23). Jeesus on osa ruumista sen päänä. Samoin Jeesus on myös viiniköynnös eikä vain sen runko. Jeesuksen ja opetuslapsen yhteys on tiivis.

6.2.2 Puutarhuri

Viinitarhuri on Johanneksen evankeliumin mukaan Isä Jumala (15:1). Puutarhuri poistaa kuolleet oksat ja karsii elävät, jotta ne kantaisivat yhä runsaammin hedelmää.

Puutarhuri leikkaa pois hedelmää tuottamattomat oksat (15:2). Kuolleet oksat on poistettava, koska ne saattavat kätkeä sisäänsä tauteja ja mädäntymistä. Muutkin oksat voisivat muuten tuhoutua. Esimerkkinä kuolleesta oksasta on vähän aikaisemmin konkreettisesti pois leikattu Juudas. Jakeessa 15:6 kreikka käyttää oksa-sanana edessä määräistä artikkelia ("Joka ei pysy minussa, on kuin irronnut oksa - -"). Viittaus tarkoittanee Juudas Iskariotia.

Jos viiniköynnöksestä halutaan hyvä sato, sitä pitää leikata. Viiniköynnös kasvattaa runsaasti versoja ja rypäleterttuja, mutta kaikki rypäleet eivät ehdi kasvamaan ja kypsymään, vaan ne jäävät pieniksi ja heikkolaatuisiksi. Viiniköynnöksen leikkauksen tarkoitus on kasvattaa ja parantaa rypäleiden määrää ja laatua. Usein leikataan pois myös terttuja varjostavat lehdet, jotta rypäleet kasvaisivat ja kypsyisivät paremmin. Pelkistäminen on puutarhurin tavoite.

Jakeissa 15:2 - 3 kreikan kielen sanaleikki osoittaa selkeästi, että vain kuolleet oksat leikataan pois ("airoo", "ottaa pois"). Jo puhtaat ("katharos", "puhdas, viaton") vain puhdistetaan ("kathairoo", "puhdistaa").

Puhdistaminen on puutarhurin, ei oksan, tehtävä. Mitä enemmän Jumala saa armollaan syntymään hedelmää viinipuun oksasta, sitä suurempi on hänen kunniansa. Hedelmän kantaminen tapahtuu aina vain puutarhurin eli Jumalan kunniaksi (15:8).

6.2.3 Oksa

Johanneksen evankeliumin mukaan opetuslapset ovat oksia (15:5). Jumalan sanan ja Hengen uudestisyntyttämä ihminen on opetuslapsi eli oksa. (Joh. 3:5.)

Sana "puhtaus" (15:3) viitanee tässä yhteydessä vähän aiemmin jalkojenpesun yhteydessä käytyyn keskusteluun (Joh. 13:10). Jeesus ei yhdistä puhtautta täydellisyyteen vaan vilpittömään antautumiseen, joka liittyy opetuslapset häneen niin kuin oksat ovat yhtä viiniköynnöksen kanssa. Jeesuksen seuraajat oli jo puhdistettu. Jeesuksen puhuma sana oli puhdistanut heidät. He olivat jo opetuslapsia.

Kun opetuslapsia kehoitetaan pysymään Jeesuksessa (15:4), käytetään kreikan verbistä "menoo" käskymuotoa "meinate", joka voitaisiin kääntää "Astu yhteyteen kanssani!". Kreikan aikamuoto nimittäin ilmaisee vain kerran tapahtuvaa tekemistä. Jeesuksen yhteyteen astunut oli puhdistettu ja otettu osaksi Jeesusta eli viinipuuta.

6.2.4 Hedelmä

Hedelmällisyys

Hedelmän muodostuminen on automaattista sillä edellytyksellä, että ihmisestä on tullut opetuslapsi eli hänestä on tullut osa viinipuuta (15:5). Jokainen viinipuun oksa on hedelmällinen.

Jeesuksen yhteyteen astunut ja siinä yhteydessä pysyvä joutuu niin ensimmäisellä kerralla kuin päivittäinkin uudestaan ja uudestaan sitoutumaan asemaansa. Vanha luonto himoineen ja haluineen on päivittäin luovutettava Jeesukselle (Gal. 5:24 - 25.). Muuta opetuslapsen ei tarvitsekaan tehdä. Kaikki muu on automaattista. Oksaa ei katkaista pois viinipuusta, niin kauan kuin oksassa on elämää eli niin kauan kuin opetuslapsi haluaa pysyä puun yhteydessä.

Jumalan armo - ei ihmisen oma ponnistelu - on hedelmän tuottamisen avain (Tit. 2:11 - 12). Jeesus "antoi itsensä alttiiksi meidän puolestamme lunastaakseen meidät vapaiksi kaikesta vääryydestä ja puhdistaa meidät omaksi kansakseen, joka kaikin voimin tekee hyvää (Tit. 2:14 - 15). Jeesuksen lähellä elävä ihminen ei yksinkertaisesti voi olla heijastamatta jotakin siitä täydellisyydestä, joka Jeesuksesta jatkuvasti virtaa ulospäin. Siksi se, joka on Jeesuksessa, ei voi olla kantamatta hedelmää, koska hän muuttuu Jeesuksen kirkkauden kaltaiseksi (2. Kor. 3:18).

Evankeliumin julistamisen tulokset ovat myös hedelmää (Kol. 1:5 - 6). Hedelmällinen opetuslapsi on myös hyvän sanoman levittäjä.

Hedelmättömyys

Kun Galatalaiskirjeessä kerrotaan Hengen hedelmästä, Paavali tekee täysin selväksi, kenen hedelmästä on kyse. Paavali ei esittele opetuslasten hedelmiä vaan Hengen hedelmää. "Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä." (Gal. 5:22 - 23). Sen sijaan Hengen hedelmän vastakohtana ovat ihmisen eli lihan aikaansaannokset. Niiden - ja vain niiden - tuottamiseen pystyy ihminen itsessään. "Niitä ovat siveettömyys, saastaisuus, irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyys, riidat, kiihkoilu, kiukku, juonittelu, eripuraisuus, lahkolaisuus, kateus, juomingit, remuaminen ja muu sellainen. (Gal. 5: 19 - 21.)

Hedelmän tuottaminen on todella kaukana ihmisen omista ponnistuksista ja saavutuksista. Kristityn ilon tilalle voi tulla puurtaminen ja yrittäminen, jotta edes jonkinlaista hedelmää muistuttavaa puristuisi esiin. Omien ponnistelujen kautta hedelmää ei kuitenkaan synny.

Jeesuksen ulkopuolella ei ole elämää. Jeesus ei toki pakota ketään pysymään luonaan. Se, joka tahtoo irrottautua hänestä, menettää myös yhteyden elämännesteeseen, joka Jeesuksessa virtaa. Siinä samassa hedelmän kantaminenkin tulee mahdottomaksi. Hedelmänkantamattomuus on selkeä merkki siitä, että ihminen ei ole yhteydessä viinipuuhun. (15:5 - 6.)

Jeesuksen yhteydessä vaeltanut ja hänen nimissäänkin toiminut Juudas Iskariot lähti yölliselle retkelleen kavaltajana. Juudaksen tuottama hedelmä ei ollut Jumalan tahdon mukaista. Siksi hänet katkaistiin näkyvästikin pois Jeesuksen yhteydestä. Juudas-oksassa ei virrannut elämää.

Viimeisellä tuomiolla käy ilmi, että oli ihmisiä, jotka ulkopuolisen silmin näyttivät elävän Jeesuksen yhteydessä mutta joita Jeesus ei edes tuntenut. "Hedelmistä te heidät tunnette" (Matt. 7:16). Kaikista ihmeistään huolimatta he eivät kantaneet sitä hedelmää, jota Jeesus odotti (Matt. 7:21 - 23). He yrittivät hedelmän kantamista omin avuin.

Lopetus

Vanhan liiton Israel ei pystynyt omassa voimassaan tuottamaan Jumalan toivomaa hedelmää. Uuden liiton Jumalan kansa Jeesus-viinipuussa pysyessään tuottaa automaattisesti hedelmää.

Pysy viiniköynnöksessä, niin olet ilman omia ansioita ja ponnisteluja hedelmällinen! Yhteys Jeesukseen on avain hedelmällisyyteen.

Kirjoittaja on Global University Finlandin rehtori.

Kysymyksiä pienryhmille:

- Anna esimerkkejä haitallisista versoista, jotka puutarhurin täytyy poistaa elämäsi viinipuusta.
- Mitä ongelmia syntyy, jos yrität tuottaa hedelmää omin avuin?
- Miten oksasta tulee kuollut ja hedelmätön?

Lähdekirjallisuus

- Beasley-Murray, George R. 1987. John. Word Biblical Commentary. Volume 36. Waco, Texas: Word Books.
- Norvanto, Jukka. 2002. Jeesus - tie, totuus ja elämä. Joh 11 - 21. Kauniainen: PerusSanoma Oy.
- Tenney, Merrill C. 1981. John. The Expositor's Bible Commentary. Frank E. Gæbelein (gen. ed.). Vol. 9 John - Acts. Grand Rapids, Michigan: Zondervan.

7 ISRAELIN PYHÄ

Opettaja: Harri Kröger

7.1 Mitä tarkoittaa Israelin Pyhä?

*”Älä pelkää, Jaakob, sinä mato, sinä Israelin vähäinen väki: minä autan sinua, sanoo Herra, ja sinun lunastajasi on **Israelin Pyhä**”* (Jesaja 41:14).

7.1.1 Jumalan armovalinta – juutalaiset valittiin osaksi pelastussuunnitelmaa

”Minä olen Herra, Jahve on minun nimeni. Kunniani kirkkautta minä en kenellekään luovuta, en minulle kuuluvaa ylistystä jumalankuville” (Jesaja 42:8).

”Sana joka tuli Jaakobin suvulle: Oman itseni tähden minä sen tein, sillä minä en salli nimeäni häväistävän, kunniaani minä en toiselle anna” (Jesaja 48:11).

”Pysykää aina minulle pyhitettyinä, sillä minä, Herra, olen pyhä, ja minä olen tehnyt eron teidän ja muiden kansojen välillä ja ottanut teidät omaksi kansakseni” (3. Moos. 20:26).

Jumala on tarkka kunniastaan ja Jumala haluaa meidän kunnioituksen ja ylistyksen. Jumalan tahto on, että me eläisimme ”pyhää elämää”. Herra, meidän syntiemme sovittaja on Israelin Pyhä.

7.1.2 Jumalan nimi on pyhä

Isä meidän -rukouksen alkuosa kuuluu: ”Isä meidän joka olet taivaassa, pyhitetty olkoon Sinun nimesi.” Jeesus opetti rukoilemaan Taivaallista Isää ja pyytämään pyhitystä hänen nimelleen.

7.1.3 Jumalan tahdossa eläminen tuo ilon jokaiselle

Profeetta Nehemia ymmärsi ilon tärkeyden taistelujen ja arjen keskellä. Hänellä oli hyvä työtoveri sekä ystävä, pappi ja lainopettaja Esra, joka luki Jerusalemissa koko kansalle tooran eli Jumalan lain opetuksia. Kansa itki kurjaa hengellistä tilaansa, mutta heille sanottiin: *”Älkää olko murheellisia, vaan iloitkaa, sillä Herra on teidän voimanne”* (Nehemia 8:10).

Jumalan tahdon voimme tietää lukemalla päivittäin Raamattua, Jumalan Sanaa. Lisäksi Jumala lupaa johdattaa rukoilevaa. *”He tulevat itkien, hartaasti rukoillen ja minä itse johdatan heitä”* (Jeremia 31:9). Jeesus itse sanoi: *”Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään. Totisesti, totisesti: mitä ikinä te pyydätte Isältä minun nimessäni, sen hän antaa teille. Tähän asti te ette ole pyytäneet mitään minun nimessäni. Pyytäkää niin te saatte, ja teidän ilonne on täydellinen”* (Joh.16: 23 - 24).

Suuri lupaus: *”Minä opetan sinua”, sanoo Herra, ”Minä osoitan sinulle oikean tien Minä neuvon sinua, katseeni seuraa askeleitasi”* (Psalmi 32:8). Epäusko ja masennus saattavat ottaa yliotteen elämästämme. Silloin uskossa oleminen ei ole iloinen ja myönteinen asia. Ilo on tärkeä asia meille kaikille: *”Iloinen sydän kaunistaa kasvot, ahdistus murtaa mielen”* (Sananl.15:13).

7.2 Jumalan pyhyys ja kirkkaus eri aikoina

Hepreankieliset sanat *kavod* ja *shekina* kuvaavat Israelin Pyhän läsnäolon eri tilanteissa. Katselemme muutamien esimerkkien kautta, kuinka Jumala itse liikkui kansansa keskuudessa. Kavod (hepr.) = paino, merkitys ja arvokkuus

2. Moos. 24:16 kertoo, kuinka Jumala ilmaisee kirkkautensa tehdessään liittoa (Keavot-Adonai). Ylipappi Aaronin uhrissa (3. Moos. 9:6,23) ajatus merkitsee kirkkautta ja asian hyväksymistä.

Shekina (hepr.) = Jumalan läsnäolo, pyhä kirkkauden pilvi jossa Herran kirkkaus täytti Ilmestysmajan eli Telttapyhäkön. Raamatun kielessä se tarkoittaa Jumalan kunniaa ja valtaa.

7.2.1 Israelin kansa ja täydellinen huolenpito

2. Moos. 24:16: ”Ja Herran kirkkaus (Kavod Adonai) laskeutui Siinain vuorelle, ja pilvi peitti sen kuusi päivää. Sitten pilvi peitti pyhäkköteltan ja Herran kirkkaus täytti telttamajan. Mooses ei voinut mennä astua pyhäkkötelttaan, sillä pilvi oli asettunut pyhäkköteltan päälle (2. Moos.40: 34 - 35). Papit eivät pilven vuoksivoineet jatkaa palvelustaan, sillä Herran kirkkaus täytti temppelein (2. Aik. 5:13 ja 14).

7.2.2 Jumalan Pojan pyhyys ja kirkkaus

Jumalan kirkkaus on pyhä persoona, Hän on Jumalan Poika. Hepr. 1:3 tuo julki, että Poika on Jumalan sädehtivä kirkkaus, hänen olemuksensa kuva, ja hän ylläpitää kaikkea olemassa olevaa sanansa voimalla.

Kristus Jeesus, lupauksen sanan kautta tuli lihaksi: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta” (Joh.1:14). Me tarvitsemme julistajina, että itse Herra Jeesus tunnustautuu sanoihimme ja tekoihimme mukaan tässä ajassa.

7.3 Jumalan nimi tulee tunnetuksi julistuksen kautta

”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille” (Mark.16:15). Jumala kutsui meidät välittämään evankeliumin juutalaiseen maailmaan. Lähetyskäsken antoi meille itse Israelin Pyhä! Jumala haluaa tehdä tietäväksi oman nimensä ja koko evankeliumin!

Profeetta Hesekiel tuo asian selvästi julki: ”Oman kansani Israelini Israelin minä opetan tuntemaan pyhän nimeni, enää minä en salli nimeäni häväistävän. Kaikki kansat tulevat tietämään, että minä olen Herra, Israelin Pyhä” (Hes. 39:7).

Mikä Sinun ja seurakuntasi rooli Israel- ja juutalaistyössä?

1. Ota paikka rukoilijana.
 - Rukoustehtävä, jokainen seurakunta voi ottaa esim. nimikkokaupungin Israelista. Esimerkiksi juuri ilmestynyt kirja ”Rakkaudesta Israelin Pyhään” on hyvä käsikirja rukoilijalle.
2. Lähde koulutukseen
 - Nuoret ja koko seurakuntaväki voi osallistua Davar-opinpolkuun Isossa Kirjassa.
3. Lähde lähetystyöhön – valloittamaan uutta maata juutalaisten keskuudessa
 - Koulutus, aktio ja uusien lähettien lähettäminen eri maihin, missä on juutalaisia.

Jeesus kertoi vallankumouksellisen sanoman samarialaiselle naiselle: ”Sillä pelastus on juutalaisista” (Joh. 4:22).

Kirjoittaja on Fida International ry:n Israel-työn koordinaattori.

Kysymyksiä pienryhmille

- Mitä tarkoittaa Israelin Pyhä?
- Kuka on tämä Jumalan kirkkaus?
- Mikä on seurakunnan tehtävä Israel- juutalaistyössä?
- Mitä minä voin tehdä Israelin ja juutalaisen kansan hyväksi?
- Mikä on Davar -koulutus?

Kirjallisuutta

Fructenbaum, Arnold G. 2003. The Footsteps of the Messiah, Ariel Ministries USA.
Jewish Study Bible, Tanakh Translation. 1999. Oxford University Press.
Kjaer-Hansen, Kai. 1996. Jewish Identity & Faith in Jesus. Caspari Center, Jerusalem.
Kröger, Harri (toim.). 1998. Rukous – avain juutalaiseen maailmaan. Fida International.
Santala, Risto. 1994. Vanhan testamentin Messias-odotus, Juuret III. Perussanoma.